

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Nytt missionscenter i Dalarna

Flyttlassen har börjat gå till Långshyttan i Dalarna, där församlingen har sitt nya missionscenter. Läs rapport på sidan 3.

Några rubriker i detta nummer:

Ett härbärge - mitt i stormen, Missionshälsning av Karin Vidén sid 2

Har Maranata ett budskap till det svenska folket idag? Ledare av Berno Vidén sid 4

Vi behöver vakna upp! Bibelstudium av Sean Ureña sid 16

Ett härbärge - mitt i storm

Missionshälsning av Karin Vidén

Här i den Karibiska övärlden befinner vi oss just nu i den period som benämns "orkanperioden". Det är nu under några månader som havet är uppvärmt och vindar skapas och ges fart som kan orsaka svåra resultat för drabbade områden. I skrivande stund ligger ett oväder ute till havs och meteorologerna rynkar sina pannor för att så tidigt som möjligt kunna avgöra vilken väg väderfenomenet ska ta, och vilken fart och hastighet det ska gå upp i. Om det styr upp mot och in i Karibiska havet börjar vi mer uppmärksammat följa dess framfart. Ska det hålla sig ute till havs, eller ska det svänga av norrut för att dra in över vår stad och vår del av landet? Ju närmare det kommer ju mer ökar oron hos folket.

Media av alla slag informerar och varnar: Ge er av ifrån floder och kanaler! Se till att ha nödvändigt med mat och dricksvatten hemma. Ha en radio med batterier hemma för att få viktiga informationer! Överallt pratas det då om ovädet som är på ingång. Folk hjälper varandra, lagar plåttak, spikar upp skivor som skydd, spikar igen fönsterluckor, plockar in allt som eventuellt kan flyga iväg av orkanstyrkan ... ja man vidtar tillsammans de åtgärder man kan och ser som nödvändiga, för att tillsammans möta det kraftfulla hotet! Tillsammans för att möta hotet! Detta "tillsammans" är så avgörande då klimatet hårdnar, då makter som ingen människa rår på sätter sig i rörelse.

I missionen här i Santo Domingo erfar vi detta stora behov av gemenskap för att bevaras. Vi ser barn och unga som lockas av all världens utbud, likasom en syndens flodvåg som väller fram för att föra med sig allt inom sin väg. Vi ser hur droghandel, prostitution och olika slag av kriminalitet pågår öppet bland mycket unga, och hur den samhällsinstitution som är satt att "ta itu" med problematiken, korrupt ser mellan fingrarna, ofta för egen vinnings skull.

Församlingsliv och daglig gemenskap är då så avgörande; att Guds församling får vara ett härbärge, en värme-stuga då tidens makter härjar och sargar! Bön, bibelläsning, de enkla sångerna om Jesus och annat inspirerande som kan samla batelyens unga och

ge dem en annan inriktning med rätt "föda", kan komma att innebära A och O för deras framtid, ja för deras frälsning och eviga väl.

Hela sommaren pågår här i Palavé barnmöten, och samlingar för en grupp ungdomar; allt för att lägga en grund av tro på Jesus Kristus. Fortsatt under hösten lägger vi än mer fokus på, och utökar dessa samlingar för Palavés barn och ungdomar.

Var med i förbön för dessa unga! Var med i detta att i Jesu namn i bön och åkallan tillsammans "möta hotet", de makter som vill uppsluka och förstöra unga människors liv. Det avgörande för varje människa, ung som gammal är detta att bli frälst; räddad för evigheten och få sin själ tvagen ren i Jesu blod. Det är

Stöd Maranataförsamlingens mission

PG 44 10 05 - 6 Swish: 123 155 15 71

Nytt missionscenter i Dalarna

vårt främsta uppdrag som mission i dessa yttersta dagar; att få vara med och vinna människor för Gud och ge dem plats att införlivas i en vardagens syskongemenskap, för att där kunna utrustas och förberedas inför de orkanvindar som drar fram över en människas liv! För att där få laddade batterier som ger möjlighet att höra de informationer som går ut ifrån Frälsaren själv. Vi sjunger i våra samlingar ofta sången om att äga "frid mitt i stormen", Paz en la tormenta. Det ger Jesus; en frid som övergår allt förstånd, för han själv är vår frid!

Maranata! ■

Text: Karin Vidén

Efter ganska precis trettiofyra år på Bällsta, i den gamla Bällstalundsskolan, är det nu dags att flytta en del av Maranataförsamlingens verksamhet från Stockholm. Församlingens hyresavtal med Stockholms stad löper ut den sista november i år, och redan har första flyttlassen börjat gå till Långshyttan, församlingens framtida missionscenter i Dalarna. Långshyttan är ett litet samhälle med ca 1 700 invånare, och det ligger ungefär två timmars bilväg från Stockholm, två mil norr om Hedemora.

Vi erfar ett uppbrott av mycket omfattande slag då det till bilden även hör att församlingen nu inte heller har Pilgrimshem Hotell som inkomstkälla. Många av syskonen har bott och arbetat på Bällsta under alla dessa år, och flera av de unga har hela sin barndom och uppväxt på platsen.

Efter mycket sökande bland fastigheter och större projekt i Stockholmsområdet och

andra platser, fann vi till sist vila i att välja Långshyttan. Fastigheten byggdes som ett äldreboende 1925 med tillbyggnad 1959, och har de senaste åren även haft funktion som asylboende och vandrarhem. Frågorna är många och stora om hur framtiden ska te sig, men utifrån det faktum att församlingen vid flera tillfällen haft möten på olika omkringliggande orter i Dalarna, och erfar ett behov av och en hunger efter ett genuint Maranatabudskap, bryter vi upp och beger oss dit. Förkunnelsen om Jesu snara tillkommelse är mer aktuell och nödvändig än

någonsin tidigare.

I skrivande stund förbereder sig några familjer att bli de första på platsen, och allteftersom formas en församlingsgemenskap på Långshyttan utifrån de steg som tas. Redan har troende syskon i trakterna hälsat församlingen varmt välkommen.

Den grupp syskon som blir kvar i Stockholm är dels Storfamiljen i Skälby, dels flera syskon som bor ute i olika förorter.

Med stor tillförsikt och tro på Guds ledning i allt, tar vi oss an detta verk genom bön och arbete.

Gud är god! ■

Första familjen som flyttat till församlingens nya missionscenter i Långshyttan. Aivaras och Diana med barnen Petrus, Lukas och Elisabet.

Har Maranata ett budskap till det svenska folket idag?

Text: Berno Vidén

Hemundervisande föräldrar på Kuba fångas för att de ger sina barn en kristen utbildning.

Svenska kristna familjer jagas ut ur landet av samma orsak. Samhällsklimatet på Kuba och i Sverige är Kristusfientligt. Det drabbar inte enbart barnens rätt att få växa upp i en kristen miljö. Även arbetsplatser, offentliga rum, ja, överallt där människor utövar sin dagliga gärning finns uttalade regler för hur kristna inslag ska marginaliseras. Ingen ska tillåtas att påverkas av evangelium. Paradoxalt är att varje Jesu Kristi lärjunge har missionsbefallningen som högsta prioritet i sitt liv. Hur skulle vi kunna låta bli att tala om vad vi sett och hört om denne Jesus som förvandlat våra liv? Det uppdraget är inte förhandlingsbart.

Samhället å sin sida utövar genom alla sina organ och samarbetspartners en oerhörd påverkan på medborgarna. Inte minst i skolan där barnen utsätts att tänka mot det naturliga och mot vad Guds ord säger. Ett exempel är genusfrågor som små barn från förskoleålder matas med. De får lära sig att ifrågasätta vilket kön de själva har. Barnen berövas sin trygghet och identitet på beställning av en ondskefull hbtq-rörelses destruktiva agenda.

För politiker och makthavare är det viktigt att ha ett budskap som tilltalar majoriteten. Det är inte minst aktiviteterna kring Stockholm Pride exempel på, en tillställning som är en enda stor propagandaapparat för en destruktiv livs-

stil, exponerad sida vid sida med slagord om alla människors lika värde. Politiska partier och kyrkor tävlar om att solidariskt visa upp sig i det politiskt korrekta demonstrationståget. Så även KD-ledaren Ebba Busch Thor. Hon försvarar sitt deltagande bland annat genom att vilseleda och relatera till KD's grundare Lewi Pethrus. Vad hon inte säger är att orsaken till att partiet grundades var att motverka just sådana värderingar Pride står för.

Trots varningar från skribenter i landets kristna tidningar vägrar Ebba inse att hon är med och legitimerar den förödande ideologi som arrangörerna drivs av. Pride handlar definitivt inte om att lyfta fram människovärdet.

Claphaminstitutet, som har granskat rörelsen, skriver i en rapport:

"Pride har skapat en bild i samhället av att vara en röst för alla människors lika värde, för kärlek och glädje. När vi granskar dess innehåll är det dock en helt annan bild som framträder. Begreppet ljus förekommer inte i programmet, begreppet mörker omfamnas däremot. Människovärde eller frasen 'alla människors lika värde' förekommer inte någonstans under Pride. Den här festivalen handlar om något annat" (ur Claphaminstitutets granskning Det färgglada mörkret).

Med tanke på den totala förvirring som är rådande idag, där mörker presenteras som ljus, och med tydliga apokalyptiska signaler, som enligt Jesu undervisning i Nya testamentet vittnar om att tiden är mycket kort, måste vi ställa oss frå-

gan: - Hur kan det vara så tyst om Jesu tillkommelse? Hur är det möjligt att den kristna församlingen, mitt i en värld som bär på alla signum om en nära förestående katastrof, inte basunerar ut det enda sanna hoppets budskap som finns för en sargad mänsklighet: Fridsfursten kommer!

Har Maranata ett budskap till det svenska folket idag? Ja! Herren kommer! Under år 1998 var jag med om något som berörde mig på djupet. Det var under broder Arne Imsens sista aktiva tid. Å ena sidan var han mycket sjuk och kunde inte göra mycket, men å andra sidan fanns det som ett inre *måste* hos honom, som drev fram att vi måste ut i landet. Vi annonserade opinions- och väckelsemöten med frågan: "Varför är det så tyst kring Jesu tillkommelse?" Dessa möten satte djupa spår hos många av oss. Det får inte finnas någonting som hindrar från att proklamera budskapet om Jesu tillkommelse. Där fanns det sjukdom. Det fanns dålig ekonomi. Vi slogs mot många olika hinder som tornade upp sig. Bland annat var vi på väg att få lämna Ballsta då vi inte klarade av att betala hyran. Men igenom allt fanns prioriteringen: vi måste ut i landet med budskapet!

Hur är det idag? Vi lever ännu närmare tillkommelsen! Klimatoro och andra oroshärdar håller världen i sitt grepp. Våld och hat eskalerar. Vad sa Jesus: "Men när detta börjar ske, så räta på er och lyft upp era huvuden, ty då närmar sig er förlossning." Tänk, vilken dag! ■

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

REDAKTION

Berno Vidén (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson

Emanuel Johansson

fornamn.efternamn@midnattsropet.se

info@midnattsropet.se

www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS

Bällstavägen 100, Bromma

info@maranata.se

www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen förmedlas genom Maranataförsamlingen.

Plusgiro: 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Senapskornet och surdegen

Ur boken *Vedergäll Babylon* av Arne Imsen

I en bibelstudieserie Arne Imsen hade under 1980-talet utifrån Uppenbarelsebokens undervisning och varning för Babylon, jämförde han med Jesu liknelser om himmelriket i Matteus evangelium. Bibelstudierna gavs ut i bokform under titeln *Vedergäll Babylon*. Från denna mycket aktuella undervisning publicerar vi här utdrag ur ett av kapitlen där Jesus för fram liknelserna om senapskornet och surdegen.

- En annan liknelse framställde han för dem; han sade: »Himmelriket är likt ett senapskorn som en man tager och lägger ned i sin åker. Det är minst av alla frön, men när det har växt upp, är det störst bland kryddväxter; ja, det bliver ett träd, så att himmelens fåglar komma och bygga sina nästen på dess grenar» (Matt 13:31-32).

Här lägger vi märke till att senapskornet är minst av alla frön. Senapskornets uppgift är att utvecklas till en kryddväxt. I föregående liknelse läste vi att det äkta och det oäkta växte upp ur samma åker. Kryddväxtens frö rotar sig och växer upp till en relativt kraftig växt. Större än övriga växter. Då har den nått sitt

mål som kryddväxt. Men här händer något. Kryddväxten blir ett träd. Ett jätteträd!

Jesus talar alltså om två utsäden ur samma åker, och två växter på samma rot. Jesus talade om det förfärliga problem som uppstår när folket sover och fienden får möjlighet att fritt operera och så ut ogräs på en åker som är reserverad och bearbetad för ett speciellt ändamål. I den här nya situationen beskrivs

något annat. Det är inte sömnaktighet som är problemet, utan övermod och högmod. Det inställer sig när man blivit stor. Då vill man bli större. När man blivit större än övriga växter, börjar man jämföra sig med träden. Den första etappen av växandet var naturlig, så länge växten höll sig inom ramarna för det givna och lagbundna. Men när den börjar jämföra sig med träden, forceras de naturliga gränserna.

Vid ett tillfälle sa Israels barn: Vi vill bli lika våra grannfolk och styras av en konung. Vi vill ha en armé, vi vill ha makt.

Det lilla Filadelfia, om vilket det heter: "Väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt Ord och inte förnekat mitt namn", detta lilla Filadelfia blir ett jätttestort Laodicea, som istället säger: "Jag är rik, mig fattas intet." Det är en väldig skillnad mellan Filadelfia och Laodicea. Men skillnaden visar sig först då man nått ett visst stadium i utvecklingen.

Kryddväxten blir större än andra växter, men är ändå mycket mindre än alla träd. Varför skall vi, som Guds folk, vi som representerar så mycket, leva så instängt och isolerat? Vi har ju makt och resurser som vi kan använda till att geomsyra samhället eller för att skaffa oss politisk och ekonomisk makt. Så kan man utöva inflytande. Och helt andra visioner och ambitioner börjar förändra verksamhetsmetoderna. Allt får en helt ny prägel av sociala, politiska, inomvärldsliga reformsträvanden. I varenda människa ligger en strävan efter att göra något för att förändra och förbättra, och på detta sätt uppstår en fruktansvärd situation.

I Uppenbarelseboken ser vi hur denna ambition fullständigt fått välde. "Kom, låt oss bygga en stad", sa man i förstone. Det är inte rådligt att vi, som är så många, bor så åtskilda. Låt oss förena våra krafter i ett ekumeniskt arbete. Vi bygger en stad och ett torn, vars spets når ända upp till himmelen! Då har man sprängt gränserna. Precis som på Noas tid, då Guds söner förenade sig med människornas döttrar. Gränserna sprängdes. Det heter likaså om det stora Babylon att dess synder räcker ända upp till himlen. Man har ingått förbjudna förbindelser. Man etablerar förbindelser med utomvärldsliga krafter för att, inte bara konkurrera med, men för att annektera, ockupera och

*Istället för att
vårda det inre
livet måste
man satsa alla
krafter för att
klara de yttre
formerna.
Det räcker inte
längre med of-
fer och bön.
Man måste
söka andra
metoder för att
klara av de ytt-
re anordning-
arna. Och då
blir det kom-
mers eller sub-
ventioner.*

inta nya territorier.

Kryddväxten börjar, genom mutativa förändringar, få trädets form, och blir det största av alla träd. Kryddväxten blir ett stort träd, i vars grenverk fåglarna kommer och bygger sina nästen. Vi skulle kunna illustrera detta på många sätt. Det finns så otroligt många exempel i historien där detta skett. Kom, låt oss göra, kom, låt oss bygga, kom, låt oss samla våra krafter! Vilka oerhörda strävanden till enhet, gemenskap, samarbete, samförstånd, utveckling, tillväxt, framgång! När man lyckats organisera detta, träder man fram inför hela världen och demonstrerar vad man representerar.

Det är en slags konkurrens och uppvisning, som vill hävda att vi är minst lika många som de övriga. Vi är flera, mäktigare, starkare. Våra värderingar är betydelsefullare. Så börjar den vanliga kampen om politiska taburetter för att tvinga igenom s.k. "kristna värderingar" i samhällena. Man etablerar kristna partier – allt möjligt växer fram. Och detta, för

att det skedde en förändring i växten. Den blev något annat än vad som var bestämt från början. Men på samma rot!

Jämför med väckelserörelserna. Den som läser pingströrelsens budskap på tjugotalet, och jämför med vad som presenteras idag, kan bara av detta sekels mest markanta och påtagliga väckelse se hur växten blivit ett jätteträd, som omspannar hela jorden.

Idag talar man världsspråket, maktsspråket i politiska, sociala termer, men sällan i andliga. Och då man talar i andliga termer, menar man egentligen något annat än man gjorde förr. Det var bra så länge växten förblev växt, men den lilla kryddväxten växte upp till något stort. Blev mäktig. Blev många. Man började ställa krav utifrån sin numerär. Utifrån sin moral och ekonomiska styrka. Så fick växten injektioner från samtiden, som åstadkom de mutativa förändringarna. Injektioner, exempelvis från ekumeniken, ingav storhetstankar. Man ser nya, kromosomliknande plantor växa upp, som blir träd.

I litteraturen som gavs ut av pingströrelsen på tjugo- och trettioalet och den som ges ut idag, kan konstateras att visst härleder man till samma rot, men någonstans skedde en mutativ förändring. Det lilla Filadelfia har blivit ett jättelaodicea.

Jag har aldrig kunnat förlika mig med tanken på samfund och organisation. Jag har i panik flytt organisationer, för jag vet att de har sin egen dynamik. Släpps den loss, kommer den att genom sin byråkrati ta väldet. Det som kanske i en tid av expansion var nödvändigt av förordningar och ordningar, blir betungande i ett stadium av återhämtning, då man istället för att vårda det inre livet måste satsa alla krafter för att klara de yttre formerna.

Det räcker inte längre med offer och bön. Man måste söka andra metoder för att klara av de yttre anordningarna. Och då blir det kommers eller subventioner. När man nått det stadiet, har man växt bort ifrån offerlivets hemligheter. Då ger man av sitt överflöd, och engagerar sig på fritiden. Vi får vara tacksamma när Gud slår sönder oss så att församlingen inte blir något träd som fåglarna kan bygga bo i.

Fåglarna är villfarelser som auktori-

seras genom förvärldsligade och sekulariserade kyrkosamfund som står på väckelsens rot. Den hämtar näring ur sin historia, ur den jord, som den en gång placerades på. Hämtar näring, men tjänar helt andra syften. Det är sannerligen inte betydelselöst om vi är en växt eller har blivit ett träd som ger utrymme för dessa fåglar, som lever och när sig på det vete såningsmannen kastade ut, men som föll på stengrunden.

Allt det oäkta har sin förutsättning i det äkta. Utan det äkta skulle ingenting oäkta existera. De stora, väldiga organisationerna har sin förutsättning i det lilla, roten utan vilken de inte kan existera. Dessa väldiga världskyrkor som växer fram, får sin näring från väckelseroten som står på den bearbetade jorden, gödslad genom Guds Ord och den helige Ande.

I detta sammanhang tar Jesus upp ytterligare något, som på ett påtagligt sätt belyser ett betydelsefullt område, Mat-

teus 13:33:

- En annan liknelse framställde han för dem: »Himmelriket är likt en surdeg som en kvinna tager och blandar in i tre skäppor mjöl, till dess alltsammans bliver syrat.

Vi har talat om åkern; det äkta och det oäkta. Och om växten, som blir träd. Båda slagen på samma åker. Båda på samma rot. Men nu handlar det om en surdeg, som en kvinna blandar i tre skäppor mjöl. Detta är en väldigt onaturlig handling. Surdeg är ingenting annat än gammal deg. Antingen gräddas degen i ugnen, eller så lagras den till surdeg. Antingen blir degen bröd för hungriga, eller surdeg. Man blir surdeg genom att förbli som man är. Enda sättet att bevaras ifrån surdegens effekter, är att genom förnyelse bli vad man skall vara.

Jesus vill illustrera hur mjölet på ett så tidigt stadium som möjligt blev förstört, och förlorade alla möjligheter att bli vad det egentligen skulle vara.

Kvinnan tog inte all surdeg som fanns på jorden och kastade den i allt mjöl som existerade. Hon tog det lilla som hörde hushållet till. Det här handlar inte om de jättelika kyrkorna, som uppträder volymiöst och mäktigt. Här är det den enkla, lilla församlingen. Det lilla Filadelfia blir genom en riktig undervisning bevarat, och blir inte något annat än vad det är avsett att vara. Det förnyas ständigt i processen fram till fullkomningen.

Surdegen är bilden på en sorts kristna. Mjölet är bilden på en annan sorts kristna, som har bevarat äktheten. Det är malt, pulveriserat, krossat.

Vad ser vi i kristenheten idag? Traditioner och surdeg finns precis överallt, och kastas in så fort det börjar komma fram något av det uräkta, det lilla, krossade, tillintetgjorda. Väckta människor börjar söka Gud i ödmjukhet och bedja. Mjölet är bilden på den förkrossade människan. Tre skäppor – det talar om spisoffret, som skulle bäras fram inför Gud. Det hade en speciell funktion för gudstjänsten, men också för gemenskapen, och det skulle vara absolut fritt ifrån surdeg. Men de kristna i vår tid kommer surdeg-jäsande och uppblåsta till sammankomsterna. Gud kommer aldrig till. De har varit i kontakt med den kristenhet som lever på gamla upplevelser och historiska erfarenheter. Alla har alltså något samband med mjölet, men istället för att bli gräddat till bröd, blev det surdeg. Hela kristenheten är full av denna surdeg. Så fort en liten

*Traditioner
och surdeg
finns precis
överallt, och
kastas in så
fort det börjar
komma fram
något av det
uräkta, det
lilla, krossade,
tillintetgjorda.*

ansats av färskt, nymalt mjöl uppenbarar sig, så är kvinnan där för att kasta surdeg i mjölet. Hon nöjer sig inte med att låta det stå oförstört och utvecklas i överensstämmelse med Guds plan.

Kvinnan kommer när säden är mald till mjöl. När själen är förkrossad, och man längtar efter Gud så att man kan förgås. Då kastas detta sura in för att ta bort äktheten i bönen, förkrosselsen, tillbedjan och ödmjukheten. Då börjar jäsningsprocessen. Man jäser och surnar. Hur kan något som började så bra, sluta så illa?

Tänk om Gud hade fått lyckas med alla erbjudanden, som han givit genom människor som överlämnat sig åt honom och i förkrosselse gått inför hans ansikte! I bekännelse, ånger och nöd. Tänk, om han fått lyckas genom dessa ödmjuka människor, som är färdiga med sig själva, reducerade till mikroskopiska små pulver – som små senapskorn. Ingenting att visa upp eller briljera med. Om Gud fått lyckas.

Men så finns hela hopen av gamla, förvarade erfarenheter, som legat lagrade i kristenheten och förs fram vid lämpliga, högtidliga tillfällen. Göm ingenting av det du har upplevt. Lämna det genast! Se till att alltid ha något nytt och färskt; friskt och levande. Annars blir det så lätt surt. Och då börjar jäsningen, uppblandningen. Till slut blir allt förstört.

Vi måste lära oss lagarna, som har med ursprung, natur, utveckling och tillväxt att göra. Det är fråga om liv och organism. Inte organisation.

Kvinnan kastade surdegen av vårds-

- Himmelriket är likt en surdeg som en kvinna tager och blandar in i tre skäppor mjöl, till dess alltsammans bliver syrat.

löshet eller med avsikt. Hon är bilden på visdomen och kunskapen. Den lagrade och konserverade. Den som blivit sur. Det är väldigt lätt att surna. Man hör det på bönerna och vittnesbörden. Ödmjukheten går förlorad och blir en slags bitterhet. Något väsensfrämmande. Det är gammal deg, som magasinerats i förråden, istället för att gräddas i ugnen.

Det är lätt att bli sur. Man möter och ser saker och ting. Upplevelser, händelser, människor, och förlorar förståelsen för att dessa upplevelser är en del av reduceringsprocessen. Gud håller på med oss. Mal ner oss.

I bibeln är det klar uttalat om fari-seernas surdeg, sadducéernas surdeg, Herodes surdeg. Olika slag av surdeg, som är bestämda till namnet. Sadducéernas surdeg – förråderiet. Fariséernas surdeg – egenrättfärdigheten, högmodet och girigheten. Herodes surdeg – makt-begäret.

Kvinnans surdeg är ett nytt område. Det är kristenhetens surdeg, som hon slänger in i varje ny skäppa. Varje ny väckelse står hon färdig med sitt förråd av surdeg. När Gud krossar människorna för att få dem mera ödmjuka så att de börjar ropa om försoning och förlåtelse, är de förkrossade. Guds Ande är över dem. Då kommer kristenheten smygande med sin surdeg, och slänger in den på ett tidigt stadium för att förstöra. När så jäsningsprocessen börjar, säger de: - Där ser ni hur de är!

Det är lätt att surna genom kristenhetens surdeg, så att man likbildas med den och får babyloniska kännetecken på mångguderier och avguderier på alla områden. Man måste kämpa till blods för att bli fri den influensen. Det finns ingen annan möjlighet än att hålla denna kvinna på avstånd. Man måste bli medveten om att hon finns, och ta upp kampen emot henne, så att man inte överrumplas då det är för sent och mjölet redan är surt. För då måste det ställas åt sidan, och Gud måste börja på nytt med ett annat folk.

Vad vi behöver i varje tid är en väckelserörelse som rycker oss upp ur passivitet och försoffning, och lär oss prioritera det som är viktigt. Den som prövar sig inför detta budskap, kan inte komma undan en oerhörd, försmäktande känsla av otillräcklighet. Här finns ingen möjlighet att

gömma sig bakom surdegsupplevelser – sextiotalets surdegsupplevelser, som var så bra då de var på mjölstadiet, och som bakades till bröd för skaror av människor. Men det som blev kvar, det gömde vi i våra förråd och tänkte: det här skall jag ha för mig själv! Det har vi burit på tills det utvecklats till en ordentlig jäsningsprodukt i vårt väsen, så att allt som rör sig i vår andliga värld för oss bara är sextiotial eller sjuttiotial. Vi har våra årtal där vi ständigt hämtar ny näring.

I Uppenbarelseboken ser vi ytterligare sammanhanget. Detta är nämligen bara initialskedet. I Uppenbarelseboken ser vi slutresultatet. Mognaden. Om vi låter oss gripas av Ordet, kommer Herrens ande att tända eld på gammalt bråte, så att det

brinner upp, och vi fylls med ny kraft och härlighet. Han vill tända oss med en eld som gör oss till brinnande, levande och fungerande kristna.

Vi har läst om skördetiden. Tidsbestämda operationer som sätts in i sitt rätta, nödvändiga sammanhang. Det är inte tillfälligheter som avgör, utan skeendet är lagbundet. I Matteus 25 fortsätter Jesus undervisningen: Då skall det vara ... Den liknelse som följer, går inte skilja ifrån sin bakgrund och sitt sammanhang. Man måste avläsa förhållandet bland de tio brudtärnorna utifrån Herrens tjänare, som hade i uppgift att ge Guds folk mat i rätt tid, men istället började slå sina medtjänare och söka sitt eget.

Tjänaren var kluven, med delad håg. Han tjänade sig själv och egna syften, och samtidigt försökte han tjäna Herren. Då hans herre kom, sade han: Hugg honom i stycken. Hans kluvenhet blev uppenbar. Och han delades i lika många beståndsdelar, som han var splittrad i sitt väsen. Då skall det vara ... Tio gingo ut. Det handlar om hela kristenheten.

I varje generation har människor brutit upp. Alla som reser sig upp och går ut, har messiasförväntningar. Lutheraner, baptister – alla har sitt advent. Några har ett överflöds mått av andens liv. Andra har brist. Vad beror nivåskillnaderna på? Vi läser i Uppenbarelseboken om församlingen i Laodicea: Därför att du är ljum skall jag utspy dig ur min mun. Inte kall, inte heller varm. Att vara ljum innebär att ha vissa grader av energi, men inte tillräckligt. Det finns kristna, som har energi till att göra sådant som är typiskt för dem som vill följa Jesus. De har energi för vandringen, men de har inte kraft som räcker för att ryckas upp när Jesus kommer. Många är med i uttåget. De har olika kristusföreställningar. Somliga har baptisternas kristusbild, men har inte sett fullheten. Och eftersom de inte sett fullheten, har de inte känt sig uppfordrade att övervinna försumligheterna. Varför är man försumlig? Det beror på bristande energi. Den som inte har tillräckligt med energi, lägger ting åt sidan, som han menar inte är så viktiga. I varje fall inte för ögonblicket.

Kanske du inte har tillräckligt med energi. Du har tröttnat. Herrens tjänare var kluven, han gav dig en del – men inte helheten. Kristusbilden är stympad, beskuren, begränsad. Den uppfordrar dig inte att vara ivrig att undfå de andliga

Vad vi behöver i varje tid är en väckelserörelse som rycker oss upp ur passivitet och försoffning, och lär oss prioritera det som är viktigt. Den som prövar sig inför detta budskap, kan inte komma undan en oerhörd, försmäktande känsla av otillräcklighet. Här finns ingen möjlighet att gömma sig bakom surdegsupplevelser.

När ropet ljöd: Se brudgummen kommer; då visade det sig att hälften saknade olja.

gåvorna. Faren efter helgelse, ty utan helgelse kan ingen se Herren. Varen ivriga att undfå ...”Var finns iver? En bristande iver markerar för lite energi. Man är inte medveten om detta, och därför nöjer man sig med ett halvdant liv.

Även om man klarar av vandringen tillsammans med övriga kristna, så är man inte redo vid uppräckelsen. Vad är det som fordras för att bli uppräckt? Den ande som bor i oss skall förvandla vår förnedringskropp och ikläda oss härlighetskroppen. Vi har Kristusideal, vi har gemenskap. Vi följer med, har vårt advent och predikar att konungen kommer. Var och en väntar på konungen, på sitt sätt. Man är i rörelse med olika aktiviteter: Arbete, mission. Men energin räcker inte till för uppräckelsen. Man har inte känt det angeläget och nödvändigt med iver. *Faren efter! Söken av hela hjärtat!*

Så prioriterar man på fel sätt, och tänker: Bara jag är med i verksamheten och gör si eller så, blir jag en god kristen. Så förstår man inte att det som är nödvändigast är att ha överflödslivet.

Vad är kännetecknande för överflödslivet? Säger jag att det är tillbedjan, så kan vi göra tillbedjan till en slags formel. Säger jag att det är tacksägelsen, så gör vi tacksägelsen till en formel. Det finns ingen möjlighet att säga vad som är speciellt kännetecknande för överflödslivet, för det som rör detta liv är inte sådant som syns i gemenskapen, men det som visar sig i uppenbarelsen.

När ropet ljöd: Se brudgummen kommer; då visade det sig att hälften saknade olja. Det var i mognaden man såg skillnaden mellan det äkta och det oäkta. Inte i början, inte i tillväxtprocessen, men vid skördetiden. Så är det också här. Frågan

är: Har vi liv? Inte till att klara av mötesverksamheten. Inte för att vara med i offerinsatsen för själavinnande, men har vi liv och energi för uppräckelsen? Söker vi liv för att bli själavinnare? Om vi, liksom Paulus, sträcker oss framåt för att nå fram till uppståndelsen ifrån de döda, då kommer själavinnandet som en naturlig följd. Genom det korta perspektivet, närheten till Jesus Kristus, tvingas vittnesbördet fram. Om Jesus är levande för oss, om hans tillkommelse är verklig, då är det inte svårt att vittna om Honom. Då är det inte svårt att vara med i mötena, vittna och tjäna. Då känner man: Herre, jag måste vara med!

De tre liknelserna vi tidigare studerat handlar om det organiska livet och naturens lagar. I denna fjärde, handlar det om tio jungfrur som tog sina lampor – rörelse, aktivitet, vandring. De prioriterade rätta uppgifter på ett riktigt sätt. Medvetandet om att Jesus kommer, hjälper oss att leva i detta tillstånd av uppbrott, hemfärd. I varje situation måste vi pröva oss om vi är redo att möta honom, och se till att vi har livsöverflödet. Hur är din livsstil och din gudstjänst, med avseende på ljus, värme, energi? Har du kraft för uppräckelse och hemfärd? Då har du också kraft för vittnesbörd och tjänst. Där ligger hemligheten! ■

Texten är hämtad ur boken

Vedergäll Babylon
av Arne Imsen

Kan beställas från:

forlaget@midnattsropet.se

Radio Maranata
Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00 Månd & onsd 18.00

Göteborg: 94,9 MHz Tisd 21, Lörd 15

www.maranata.se

En stor
hemlighet

NY BOK!

39:-
+ frakt

En stor hemlighet
av Gertrud Johansson, 70 sid

Min önskan med denna bok är att väcka människor idag och ge dem en längtan att komma helt in i Guds mönsterbild.

författaren

Beställ via mejl:

forlaget@midnattsropet.se

Välsignelsen av en

I tider av förföljelse kan tillvaron förändras drastiskt, och ett tidigare väl fungerande vardagligt livsmönster komma fullständigt i gungning. Då är det tryggt att ha en församlingsgemenskap att falla tillbaka på; att veta var man har sina syskon i tron.

Bibeln uttrycker gång på gång välsignelsen av att ha en sådan daglig gemenskap; en sann andlig gemenskap som är utgivande och som alltid söker att hjälpa den som har det svårast.

Text: Berno Vidén

Kuba och Sverige går samma väg

Två så till det yttre olika nationer som Kuba och Sverige förenas dock inom det område som berör barnens utbildning och fostran, genom att samhällets indoktrinerande ideologi sätts främst, före familjens önskan och inriktning. Detta är totalitärt och diktatoriskt, och även ett öppet motstånd och ställningstagande mot Mänskliga rättigheter och Barnkonvention. På Kuba är den styrande regimen tydlig med att tala om hur angelägen man är att fostra och bilda medborgarna i den kommunistiska revolutionens anda. I Sverige utspelas indoktrineringen mer sofistikerat och inlindat i demokratiska fraser om åsikts- och religionsfrihet och allas lika värde.

Tidsandan är Kristusfientlig och den förälder som är mån om att ge sina barn en kristen grund i livet kommer att möta motstånd; speciellt då skolplikten träder in.

Sverige har som enda demokratiska land förutom Tyskland, infört obligatorisk närvaroplikt i skolan. Oavsett omständigheter och vars och ens individuella behov så är samhällets enda väg att all utbildning ska ske inom skolans väggar. Svenska allmänna skolväsendet anser sig omutligt ha svar och lösningar på alla de frågor och problem som varje enskild elev representerar. Den frihet som tidigare fanns, att föräldrar kunde välja undervisningsform för sina barn, kriminaliserades genom införandet av

Föräldrarna Ramón och Adya är idag fängslade. Barnen Joel och Ruth bor åtskilda i olika hem.

Skollagen 2011. Som en direkt konsekvens har många familjer flytt från Sverige till bland annat våra närmsta grannländer där det finns större frihet. De familjer som stannar i landet och trotsar skolmyndigheten genom att bedriva hemundervisning, jagas med skyhöga vitetsförelägganden och sociala utredningar. I strid med Europakonventionen och andra stadgar om mänskliga rättigheter som Sverige undertecknat och ratificerat, förbjuds med andra ord föräldrar att tillgodose barnen en rättighet; artikel 2 i Europakonventionen som lyder:

”Ingen må förvägras rätten till undervisning. Vid utövandet av den verksamhet staten kan påta sig i fråga om uppfostran och undervisning skall staten respektera föräldrars rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse.”

För de familjer som går in i denna orättvisa kamp innebär det svåra kon-

sekvenser, trots att man åberopar rätten att tillförsäkra sina barn en undervisning i enlighet med religiös och filosofisk övertygelse. Den rätten existerar inte på Kuba idag, och den existerar inte heller i Sverige.

Vi börjar på Kuba. Hösten 2017 fick vi kontakt med makarna Ramón Rigal och Adya Expósito samt deras två barn Ruth och Joel och besökte dem i deras hem i staden Guantánamo. Ramón är pastor och förestår en församling som fram till våren 2019 samlades hemma i familjens vardagsrum. Familjen hade av olika orsaker bestämt sig för att börja hemundervisa. Ruth hade tidigare mobbats i skolan för sin tro på Jesus, men genom att hemundervisas fick hon studiero i en miljö där hennes tro respekterades. Undervisningen i hemmet gick bra och gav så positiva resultat hos Ruth att föräldrarna beslutade att även låta Joel få stanna hemma från den statliga skolan.

daglig gemenskap

Myndigheterna reagerade snabbt då barnen inte infann sig i skolan. Ganska snart åtalades föräldrarna och dömdes till ett års straffarbete vardera. Trots motståndet fortsatte de att hemundervisa läsåret ut. En internationellt erkänd internetbaserad skola i Guatemala, Hebrón, kom familjen till hjälp och antog barnen som distanselever med fullt stipendium. Föräldrarna vittnar om vilken positiv effekt läsåret hade på barnen, både kunskapsmässigt och emotionellt.

Parallellt med att familjen bestraffades för sitt beslut att hemundervisa utövade myndigheterna påtryckningar på övriga församlingar i samhället att utesluta Ramóns församling från det kristna rådet. På Kuba måste församlingar enligt lag tillhöra ett av samhället godkänt kristet råd för att ha rätt att bedriva verksamhet. På det sättet blev Ramóns verksamhet kriminaliserad över en natt, utan rätt att samlas till bibelstudier, bönemöten och liknande i hemmet. Då jag besökte familjen och församlingen minns jag hur Ramón sa till mig: - Du vet väl om att du nu medverkar i en illegal och förbjuden samling?

Trots motståndet från den kommunistiska regimen spred sig hemundervisningen till flera familjer. Inför läsåret 2018/2019 hade inte mindre än nio familjer i det kubanska samhället tagit sina barn ut ur den statliga skolan. Myndigheterna svarade med att under våren 2019 gripa och fängsla Ramón och Adya i hemmet framför barnens ögon, och i en husrannsakan beslagtogs familjens datorer och alla läromedel de fått från distansskolan

Hebrón. Makarna dömdes i en summarisk rättegång till långa straff, 2 respektive 1,5 års fängelse, och hela familjen splittrades.

I fängelset nekas de att ha kontakt med varandra och barnen får besöka sin pappa högst en gång per månad. Även barnen har

splitrats och måste bo åtskilda. Hela familjen lever i skrivande stund helt åtskilda från varandra. Övriga hemundervisande familjer hotades också med fängelsestraff och omhändertagande av sina barn och tvingades på det sättet att återbördna barnen till samhällets kommunistiska skola.

I Sverige går man tillväga på ett mer sofistikerat sätt. Målet är dock detsamma; att barnen ska in under det allmänna skolväsendets ideologi. Familjer som trots förbudet i skollagen fortsätter att hemundervisa anmäls först till sociala myndigheter, genom en så kallad orosanmälan, som ska se till att barnen inte far illa i hemmet med sin familj. Parallellt utför Utbildningsförvaltningen sitt uppdrag att påföra familjen höga vitesbelopp som en påtryckningsmetod.

Alltsedan 1977 har många familjer i Maranataförsamlingen hemundervisat,

På Kuba fostrar och bildar den styrande regimen medborgarna i den kommunistiska revolutionens anda.

ofta med motstånd från myndigheterna, men med stöd i skollagen. Sedan nya skollagen trädde i kraft stängdes dock den möjligheten genom att synnerliga skäl infördes som krav för att få tillstånd, med följden att samtliga familjer som ansökt om fortsatt hemundervisning fått avslag.

Senaste läsåret (2018/19) har myndigheterna skärpt kontrollen än mer på barn som hemundervisas. Tidigare har sociala myndigheter efter en obligatorisk orosanmälan från skolan oftast nöjt sig med att konstatera att barnen mår bra och sedan lagt ner ärendet. Nu ifrågasätts föräldrars motiv och lämplighet alltmer, och en fyra månaders lång social utredning inleds allt oftare som praxis.

Familjer flyttar från landet och de som av olika orsaker stannar i Sverige, försöker hitta lösningar, varav den ena är att fortsätta hemundervisa och möta myndigheternas diktatoriska ageranden ... den andra att skriva in sina barn i skolan. Skollagen ser inte till barnens bästa utan snarare till att alla ska in under samma påverkan och kontroll, oavsett om det är bra för barnen eller ej, och oavsett vad Europakonventionen säger om att respektera föräldrars rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse.

Kärnan i svensk rättsuppfattning vilar på kristendomen, något som även finns

Den frihet som tidigare fanns, att föräldrar kunde välja undervisningsform för sina barn, kriminaliserades genom införandet av Skollagen 2011.

inskrivet i våra grundlagar. Detta till trots motarbetas dess inflytande frenetiskt i dagens samhälle. Värderingar som står i direkt strid med kristendomen lyfts istället fram som normgivande och styrande.

Styrkan av en daglig gemenskap

Hur ska då en på Jesus Kristus troende familj kunna bevaras i sin gudstro i ett samhälle där normen blir allt mer antibiblisk och familjeupplösande? Här har den kristna församlingen en viktig plats att fylla. En tät gemenskap kring bibelordet och bönen är av stor betydelse som motvikt till den omgivande tillvarons inflytande. I Apostlagärningarna beskrivs hur den första kristna församlingen kom tillsammans varje dag. De höll sig tillsammans och delade med sig till varandra utifrån vad var och en behövde.

För församlingen i Jerusalem handlade gemenskapen inte enbart om att dela med sig av materiella ting. Kampen att bevaras i tro och övertygelse var stor och även här betydde den dagliga gemenskapen mycket. Då Petrus och Johannes släpptes fria från fängelset efter att i Jesu namn ha botat en sjuk man, gick de till sina egna, till församlingen. Apostlagärningarna beskriver händelsen:

När de blivit frisläppta gick de till sina egna och berättade allt vad överstepräster och de äldste hade sagt till dem. När de hörde det, ropade de tillsammans till Gud och bad:

- ”Och nu, Herre, se hur de hotar oss! Hjälp dina tjänare att frimodigt förkunna ditt ord, genom att du räcker ut din hand och låter helande, tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn.”

När de hade bett skakades platsen där de var samlade, och de uppfylldes alla av den helige Ande och förkunnade Guds ord med frimodighet (Apg 4:23-24, 29-30).

Sedan fortsätter beskrivningen om hur svårigheterna gjorde att man drogs närmre till varandra i en allt djupare gemenskap:

- Hela skaran av dem som kommit till tro var ett hjärta och en själ, och ingen kallade något av det han ägde för sitt utan de hade allt gemensamt. Med stor kraft bar apostlarna fram vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över dem alla (Apg 4:32-33).

På liknande sätt får vi i församlingen ta hand om och visa omsorg om varandra. Speciellt barn och ungdomar är hårt utsatta i dagens samhälle. Hemundervisande familjer som av olika anledningar

För våra vänner på Kuba har församlingsgemenskapen visat sig vara oerhört betydelsefull under de förföljelser de utsätts för. Till vänster, den fängslade pastor Ramón.

inte kan bosätta sig utomlands drabbas hårdast och utsätts för starka påtryckningar att skicka sina barn till skolan. Här måste församlingen och den dagliga gemenskapen se sitt uppdrag att utgöra ett skydd och en motpol.

För våra vänner på Kuba har församlingsgemenskapen visat sig vara oerhört betydelsefull under de förföljelser de utsätts för. Familjerna våndas över hur deras barn påverkas genom skolans indoktrinering. Då möjlighet ges samlas de i hemmen för att bedja och stötta varandra genom att påminna om de löften Gud ger sina barn:

- Jag vet att Herren ska ta sig an den förtrycktes sak och skipa rätt åt den fattige. De rättfärdiga ska prisa ditt namn, de ärliga ska bo inför ditt ansikte (ur Ps 140).

På liknande sätt har den dagliga gemenskapen hos Maranataförsamlingen under många år kommit många familjer till hjälp. Under 1970-talet undervisade Arne Imsen grundläggande om urkristen församlingsgemenskap vilket bidrog till att flera storfamiljer bildades på olika platser. I stora församlingar är det lätt hänt att bara ett litet fåtal personer har daglig kontakt med varandra. Man möts vanligtvis på söndagar, men bibeln ger oss andra ideal. År 1976 skrev Arne Imsen följande:

- ”En kristen människa som ska utvecklas normalt, behöver daglig kontakt med troende syskon. Och det av två skäl. För det första behöver hon fostras. För det andra, är det hennes uppgift vara med och fostra andra. Ingen kan fungera ensam och allena. Alla behöver kontakt och bönegemenskap. Inte ens det enskilda andaktslivet kan på något vis ersätta den. Alla behöver gemen-

skap som är förenad med ett offer om man ska utvecklas normalt. Att ta kontakt med en broder eller syster innebär att avstå någonting utav egen komfort. Det är ett offer. I och för sig kanske man inte skulle behöva det. Tron skulle kanske inte ta skada utan den här kontakten. Men offerlivet skulle göra det. Vi behöver ta den kontakten för att lära oss offra någonting för gemenskapen. Vi behöver det inte bara för att uppbyggas, utan för att uppbygga. Här börjar det kristna livet. Vi behöver daglig kontakt med någon som beder och bryter brödet” (ur MR nr 11 1976).

Det ligger en utgivande, osjälvisk kärlek som grund till varje bibliskt grundad gemenskap, som alltid ser till sin nästa. Som en direkt följd av de många besluten om uppbrott från vanligt Svenssonliv som gjordes under 70-talet mejslades det inom Maranataförsamlingen fram en principdeklaration som bland annat uttrycker följande:

- ”Vi eftersträvar att vara levande och fungerande storfamiljer till kärnfamiljernas beskydd.”

Idag är det olagligt att hemundervisa i Sverige och familjer blir hårt ansatta. Måtte då ett levande och kontinuerligt församlingliv med en daglig gemenskap få komma dessa familjer till hjälp. Förhållanden och levnadsvillkor har alltid förändrats men de urkristna idealen övervinns både kubansk kommunism och svensk antikristlig ideologi.

Barnen äger en speciell plats i Guds hjärta förenat med rättigheter som vi inte får ta ifrån dem. Låt barnen komma till mig, sa Jesus, och hindra dem inte. Tack gode Gud för den dagliga gemenskapen! ■

En Herrens kämpe har flyttat hem

livet tagit hand om mig, hjälpt mig och gett mig kraft. Ulla kom att arbeta många år i församlingens mission i Dominikanska republiken. Med en barnmorskeutbildning i bagaget arbetade hon tillsammans med bland andra missionsläkaren Dory Díaz, som hon också fick vinna för Jesus. Tillsammans gav de sig ut för att hjälpa många fattiga dominikaner med hälso- och sjukvård.

En av församlingens kära systrar och församlingstjänare, Ulla Näsholm, har flyttat hem till Jesus. Ulla blev 81 år och har under åren som Midnattsropets medarbetare bidragit med många inspirerande reportage och medryckande vittnesbörd och appeller. Budskapet Ulla förmedlade var alltid Jesuscentrerat och uppmanande.

Redan under tidiga år bar Ulla på en kallelse att bli missionär, något som höll på att hindras på grund av dålig hälsa. Hon berättade i MR för några år sedan:

- Det är 70 år sedan och jag har aldrig tidigare berättat om att Gud helade mig från den då obotliga sjukdomen tbc. För att jag inte skulle glömma att det var Gud som gjort mig frisk poängterade min pappa det gång på gång. Jag har alltid tackat Gud som under hela

Som församlingstjänare var Ulla alltid ivrig att dela med sig av sina erfarenheter.

- Gud har en uppgift för dig, var en ofta återkommande uppmaning i hennes appeller och vittnesbörd i församlingens väckelsemöten. Hon drog sig inte heller för att ta sig an svåra och obekväma uppgifter. Tidigt som sent kunde man alltid räkna med Ulla. Hon var utrustad med beredvillighetens skor. Hon var den som alltid tog kontakt med utomstående som besökte församlingen, och många var de gäster på Pilgrimshem Hotell som i samtal med Ulla över en kopp kaffe i receptionen, fick sig evangelium om Jesus Kristus till dels.

I ett av Ullas senare vittnesbörd i församlingen, påminde hon om hur kort tiden är:

- Gud ger oss möjlighet att tjäna och möta Jesus. Tiden

är kort och för var och en av oss är det viktigt att leva i hans tillkommelse.

Maranata - Jesus kommer!
Ulla skrev också en bok om sin äventyrliga livsresa: *Maranata – en spjutspets i tiden.*

Efter en tids svår sjukdom har nu Ulla flyttat hem till den Jesus hon så ofta talade om och levde för. Vi lyser frid över hennes minne. ■

En tro som övervin

**Stina Fridolfsson och Berno Vidén
rapporterar från den sista Sommarkonferensen
på Bällsta missionscenter i Bromma.**

När vi från olika håll samlades till den sista sommarkonferensen på Bällsta, upplevde vi vilken styrka det är i gemenskapen. Undervisningen präglades av det tema som annonserats: En tro som övervinner! Guds Ord gav näring och vi fylldes av hopp. Under kvällarnas väckelsemöten sökte sig många fram till förbön, och ungdomarna dröjde kvar i möteslokalen där de bad för varandra och prisade Gud. Denna vår sista sommarkonferens på Bällsta var en triumferande manifestation på att Gud inte bor i hus gjorda med händer, utan först och främst i människor som lämnat sitt liv i Guds hand.

Roger Lindroos talade i ett bibelstudium om vad han fått med sig som bestående intryck av budskapet som under åren förmedlats på Bällsta. Han sa så här:

- Nu kommer vi ju inte

att ha Bällsta så länge till. Men vi har fått ett budskap vi behöver bevara, något jag vill sammanfatta i ett ord: Främlingskapet.

Man blir glad och uppmuntrad av att höra hur Roger formulerade kontentan av det budskap om främlingskapet han tillgodogjort sig under sina många år på Bällsta: Vi har här ingen varaktig stad, och Jesus har inte något tempel byggt av människohänder.

Under åren på Bällsta har vi hunnit ha 26 sommarkonferenser. Signifikativt för Maranatafolkets sommarkonferenser har alltid varit att lyfta fram främlingskapet och ett liv i uppbrott. Inbjudan till den första konferensen på Bällsta 1994 formulerades av Arne Imsen, med en ton och inriktning som burit under alla år:

- Temat för konferensen är angeläget och speciellt: Maranata
- Du vår Herre kom! Angeläget

Sången från väckelsemötet ljuder: "Jag kan ej tvivla att Jesus köpt m"

för att detta rop är andefött och tidlöst.

Speciellt därför att det blivit en klar vattendelare mellan kristna i samtiden. Vår bön och förhoppning är att den ska innebära en djupdykning i innebörden av urkristet församlingsliv. Hur bör den kristnes förhållande vara till samhällsliv, kultur, partipolitik och etablerad religiositet, när han väntar på Jesu tillkomme? Och hur väntar vi Jesus? Kommer han på skyn och hämtar sin brud, eller kommer han till jorden för att inta sin tron i en värld som vi förberett genom sociala och politiska insatser? Sedan många år tillbaka har det

stått helt klart att vi måste tränga oss fram till nya erfarenheter av urkristen tro, gemenskap och verksamhet. Åren har runnit iväg sedan vi tog ett litet steg på vägen mot ett urkristet gemenskapsideal.

Vi avlägsnade avgiftsformen för deltagarna i sommarkonferensen. Den enkla förändringen var en kallelse, och kom därför att bli viktig. I förändringen låg en brinnande önskan att betvinga tendenserna till kommersialism och materialism, och öppna sinnena för nödvändigheten av att närma sig Nya testamentets mönster för sann syskongemenskap (AI i MR nr 3 1994).

Tage Johansson undervisar utifrån konferensens tema.

Varje förmiddag samlades barnen till barnmöten. Många sånger sjöngs, och som und fram som alla var och en fick en mycket speciell och personlig hälsning i mötet med J

nner!

ig.”

På annan plats i det här numret av MR skriver vi om Maranataförsamlingens nya missionscenter i Långshyttan. Där ser vi fram emot att få inbjuda till möten, konferenser och bibeldagar. I syskon gemenskapen får vi fortsätta att uppmuntra varandra och fostra fram själavinnande evangelister. Med den tro som övervinner får vi fortsätta som gäster och främlingar här, men visionärt blicka framåt och hemåt med himmelskt perspektiv, att vinna många för Jesus. Maranata! ■

Uppmärksamhet ur Bibeln lyftes olika personer för Jesus.

Kortnytt

Lugnetkyrkan i Falun måste välja

- Ändra er inställning till homosexuella eller vi avslutar våra ekonomiska förhållanden, hotar kommunstyrelsens ordförande Joakim Storck i Falun. Bakgrunden är ett program i P4 Dalarna där bland andra Lugnetkyrkan i Falun utmålas som homodiskriminerande.

- Det är upp till församlingen om de vill ändra sig eller inte, säger Storck till tidningen Dagen.

Storck säger vidare att han inte har några problem att samarbeta med kristna samfund, men att det blir problematiskt när man har en tro som kolliderar med kommunens värdegrund.

Till försvar för de drabbade församlingarna ställer sig bland annat pingströrelsens ledare Daniel Alm genom att anmäla P4 Dalarnas inslag till granskningsnämnden. Han menar att rapporteringen varit osaklig och att de utpekade församlingarna inte gjort något olagligt.

MR kommenterar: Det är avgörande för kristna församlingar att inte göra sig beroende av statliga och kommunala bidrag. Historien visar tydligt vilken förödande effekt dessa bidrag har. Verksamheter och gudstjänster anpassas utifrån krav som samhället ställer för att

vara bidragsberättigad och därmed går udden i evangeliet förlorad. Det Guds ord förklarar vara synd tystas ner och församlingen förminskas till att bli ett serviceorgan åt samhället. ■

Fick sparken efter att ha länkat till artikel om dömda hbtq-profiler

En lärare på Litorina folkhögskola i Karlskrona har fått sparken. Brottet: Läraren har privat delat en länk till en artikel i Världen idag som handlar om hbtq-profiler med koppling till Pride som dömts för sexuella brott mot barn.

- De reagerar på något jag gjort i det privata och menar att det då skulle smitta min professionella gärning som lärare, som ju fungerat bra i flera år utan några konstigheter eller reaktioner, säger den sparkade läraren till Världen idag.

Samma tidning citerar även Skandinaviska människorättsjuristerna som menar att ärendet är principiellt viktigt:

- Det aktualiserar inte bara arbetsrättsliga frågor av flera dimensioner och frågan om diskriminering på grund av religion, utan även mänskliga rättigheter som åsikts- och yttrandefrihet, skriver chefsjurist Ruth Nordström. ■

Ett varmt tack

för alla gåvor till församlingens inre och yttre mission och till Midnattsropet!

”De ska tacka Herren för hans nåd och hans under mot människors barn, för han mättar den längtande själen och fyller den hungrande själen med sitt goda” (Ps 107:8-9).

Vi behöver vakna

Är vi beredda att möta Jesus? Är vi redo och förstår vad som är hans vilja? Vad är det han vill med våra liv? Det finns ett budskap i Uppenbarelseboken som säger: Frukta Gud och ge honom äran! Det är budskapet till oss idag.

Av Sean Ureña, undervisning från Sommarkonferensen 2019

Vi lever i en farlig tid, där det finns mycket som är bedrägligt och förvirrande. Det finns filosofier och olika tro och teorier om hur livet fungerar och om hur Gud är. Men vi har Gud, Bibeln och den helige Ande som hjälper oss att se klart, förstå och lyssna in vad som är Guds vilja; vilken väg han vill att vi ska gå.

- Se, jag ska sända er profeten Elia innan Herrens dag kommer, den stora och fruktansvärda. Han ska vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte kommer och viger landet åt förintelse (Mal 4:5-6).

För att förstå texten, bör vi veta vilken profetia det handlar om. Malaki är den sista boken i Gamla testamentet. Han var den siste profeten med den sista varningen från Gud innan Messias kom. Efter att ha talat genom Malaki var Gud tyst i 400 år.

Efter denna tystnad kommer vi till Matteus evangelium. Båda dessa böcker hänger ihop på ett förunderligt vis. Exempelvis talar Malaki om en budbärare som skulle förbereda vägen för Messias. Matteus börjar tala om denne budbärare som redan kommit. Malakis bok blev skriven för Israels folk under Nehemjas

tid då Israels barn hade kommit tillbaka från fångenskapen i Babylonien. Gud reste upp Malaki för att ge ett varningens budskap innan Jesus kom första gången. Det är otroligt, för Jesu andra tillkommelse närmar sig också i våra dagar. Vi bör notera att i våra dagar påminner den kristna församlingen mycket om hur det var med Israel under Malakis tid.

Gud lovade Israel att innan den stora och fruktansvärda dagen, den som refererar till Jesu första ankomst, skulle Gud sända profeten Elia. Men vem menar då Malaki? Skulle Elia komma ner från himlen? Nej, det var inte detta profeten menade. Men Israels folk trodde att det var vad som skulle ske. De trodde att Elia skulle komma och förkunna budskapet om Messias. Men Malaki talade om en

budbärare som skulle komma och bereda Jesu första tillkommelse med samma ande och kraft som Elia. Den budbäraren var Johannes Döparen. Johannes var uppfyllelsen av Malakis profetia. Han kom innan Jesus trädde fram och kallade folket till bättring för att de skulle kunna förbereda sig att ta emot Jesus.

Tänk på den situation som var i Israel vid den här tiden. Alla väntade på Messias. De var trötta på romarrikets förtryck, att leva kontrollerade av en främmande makt. Så är det också för oss. Vi har löftet om att Jesus ska komma tillbaka och vi väntar på hans andra tillkommelse. Det är vårt hopp, för vi är trötta på den här världens rättfärdighet. Vi är trötta på systemet, på sjukdom, smärta och krig. Vi kan vara förvissade om att Israels folk

Idag vill Gud resa upp en kvarleva, en församling med samma ande och samma kraft som Elia hade, för att predika detta frälsningens budskap. Förkunna bättring.

upp!

sjöng sånger som talade om att Messias skulle komma. De kanske grät och fastade. Man kom till möten och ropade på profetians uppfyllelse, att det skulle komma en frälsare och befria dem från förtrycket i denna situation.

Vi upplever tillvaron på motsvarande sätt. Vi ropar och söker Gud: Åh, Herre, kom snart! Vi önskar att all ondska tar slut. Tyvärr så var inte Israels folk redo att ta emot Messias och därför var det nödvändigt att en budbärare skulle träda fram och förbereda vägen, för att hjälpa dem. Den väg som verkligen behövde förberedas var den som fanns i folkets hjärtan vid denna tid. De väntade Messias ankomst, men väntan var bara en teori som inte gav resultat. Deras hjärtan var långt borta från Gud. De talade om och längtade efter Messias ankomst, men de hade hamnat i en religiös formalism. De gick till gudstjänsterna bara för att uppfylla en ritual. De var vana vid att göra alla dessa riter varje dag.

I den situationen kom Johannes Döparen. Han predikade bättring, men bättringen han predikade var inte bara för dem som var okunniga om lagen och hedningarna. Den var för alla medlemmarna i församlingen som trodde. Johannes Döparen talade om den nya födelse som

Jesus sedan predikade om. Det budskapet var speciellt för dem som samlades varje lördag i synagogan för att lova Gud.

I våra dagar samlas vi på söndagarna. Vi kommer till konferenser och speciella möten. Det var väldigt sorgligt att Johannes Döparens arbete inte fick den effekt det borde ha fått. Det står i bibeln att Messias kom till sitt eget, men hans egna tog inte emot honom. Det var tråkigt. De väntade så mycket, men det tjänade inte till något. Teorin om deras hopp var underbar, men det kom inte längre än till en teori.

Idag lever vi inte längre i Johannes Döparens tid. Jesus kom och han dog på Golgata kors för att frälsa oss. Idag väntar vi hans andra tillkommelse. Vi närmar oss på ett speciellt sätt den dagen då Jesus ska komma tillbaka. Han kommer inte för att dö på korset en gång till. Han kommer för göra slut på synden en gång för alla och föra oss hem till Faderns boningar. Frågan vi behöver ställa oss är om vi är beredda att möta Jesus? Kommer vi att känna igen Jesus och hans ord? Är vi redo och förberedda att förstå vad som är hans vilja med våra liv? Det finns ett budskap i Uppenbarelseboken som säger: Frukta Gud och ge honom äran! Det budskapet är till oss idag.

På liknande sätt är vi fångade i våra

dagars moderna församlingar. Vi tror på Gud, men är inte beroende av Gud. Vi förtröstar inte på Gud. Svårigheterna dyker upp, men fraserna som vi alltid hör är: - Jag tror det bör vara på det här sättet. Jag tycker att det borde vara så här. Jag älskar det här, det är det rätta. Så berövar vi Gud hans ära och hans allmakt. Därför läser vi budskapet: *Frukta Gud och ge honom äran*. Församlingen är inte fri från skuld. Vi lever ibland i en teori, en lära, och det är farligt för oss. En fara för vårt hopp, precis som det var för tiden då Jesus kom första gången. Ibland tenderar vi att leva hela veckan utan att tänka på Gud. Söndagen kommer, och då börjar vi prisa Gud, lyfta händerna, gråta och ge uttryck för våra känslor. Och det kallar vi tillbedjan. Men det är inte tillräckligt. Det är vad man gjorde också då man väntade på Messias första ankomst.

Texten vi läste i början talar om att vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder. Varför? Vad innebär det här? Även om det ser ut att gå bra, så kan det vara väldigt illa.

Att göra bättring, återvända till Gud, söka Gud, födas på nytt. Allt finns med i detta budskap som predikas om och om igen. Vi måste stanna upp i våra liv, vårt

*Bättra er och
vänd om, sa
Johannes.
Vad är en sann
omvändelse?
Hur kan vi
bättra oss?
I Johannes
evangelium
läser vi:*

*Nästa dag stod
Johannes där igen
med två av sina lärjungar. När han
såg Jesus komma gående, sade han:
"Se Guds Lamm!"*

Hur ska vi återerövra de rätta värderingarna, de principer som är så viktiga för vår frälsning, som är så viktiga för att kunna ta emot Jesus?

För att göra detta måste vi ha mindre inflytande från världen och mera från bibeln. Mindre influenser från världen och mera influenser från Jesus, hans Ord och hans Ande.

sätt att tänka, vårt sätt att tro. Lämna undervisning som inte är biblisk och återvända till dessa ursprungliga principer. Innan Jesus kom första gången så reste Gud upp Johannes Döparen. Idag vill Gud resa upp en kvarleva, en församling med samma ande och samma kraft som Elia hade, för att predika detta frälsnings budskap. Förkunna bättring. Alla vi som bekänner oss att vara kristna och ha hoppet om evigt liv, vi behöver vakna upp och resa oss och söka Gud.

Vi ska läsa i första Konungaboken:

- Elia trädde fram för allt folket och sade: "Hur länge ska ni halta på båda sidor? Om det är Herren som är Gud, så följ honom. Men om det är Baal, så följ honom." Men folket svarade honom inte med ett ord (1 Kon 18:21).

Nyckeln i den här versen är uttrycket "båda sidor". För Israels folk handlade det om två vägar, två sätt att se på livet, om Gud eller Baal. För oss handlar det om Gud eller många sätt att se på livet. Det finns många filosofier som invaderar församlingen, och frågan är hur vi ser på livet? Är Kristus centrum i vårt liv? Är han centrum i det vi gör eller är vi besmittade av sättet att leva som är vanligt i våra dagar? Av kulturen man har i våra dagar. Det som är politiskt korrekt. Det finns många Baal-gudar som invaderar oss. Det kan vara genom TV, internet, filmer, musik. Social gemenskap och system – allt detta influerar på oss på ett sätt så att vi menar oss ha ett kristet tänkesätt, men egentligen har vi ett världsligt sätt att tänka. Allt kan verka helt normalt. Förstår ni faran? Därför är det så viktigt att vakna upp och se! Söka Gud för att förstå vad han verkligen vill. Röja bort

alla ting som skymmer vägen vi bör gå. Ta bort dimman som lägger sig framför oss och korrupperar oss; alla influenser, teorier och sätt att tänka.

I dag lever vi i ett samhälle med andra värderingar än tidigare. Vad som förr räknades som dåligt är idag bra. Det som tidigare var ondska, är idag gott. Och tvärt om. Det goda är dåligt och det dåliga gott. Hur ska vi återerövra de rätta värderingarna, de principer som är så viktiga för vår frälsning, som är så viktiga för att kunna ta emot Jesus? För att göra detta måste vi ha mindre inflytande från världen och mera från bibeln. Mindre influenser från världen och mera influenser från Jesus, hans Ord och hans Ande. Det är vad vi verkligen behöver. Vi bygger inte upp vårt eget liv för att leva här på jorden, utan för att leva därhemma med Jesus i hans värld. Det är vårt hopp. Vi måste kämpa för att detta hopp inte ska gå förlorat, för att vi inte ska bli förvirrade och korrumpade. Det finns två vägar. Två sätt att tänka, två sätt att se på livet. Följ Gud eller följ den här världens Baaler.

Bättra er och vänd om, sa Johannes. Vad är en sann omvändelse? Hur kan vi bättra oss? I Johannes evangelium läser vi:

Nästa dag stod Johannes där igen med två av sina lärjungar. När han såg Jesus komma gående, sade han: "Se Guds Lamm!" De båda lärjungarna hörde vad han sade och följde efter Jesus (Joh 1:35-35).

Johannes predikade inte bättring för att få efterföljare. Han lyfte fram Lammets, presenterade Jesus som tar bort synden. En sann omvändelse är inte en bättring man gör för att man är rädd att någon ska

avslöja vad man håller på med och att man känner sig illa till mods för att någon ser det. Nej, Jesus lägger omvändelsen i våra hjärtan. Om vi kommer på avstånd från Gud spelar det ingen roll om någon ser oss eller om någon vet om det. Vi känner smärta för att vi är långt ifrån Gud. Det är den bättringen vi behöver. När vi inte har gemenskap med Gud känner vi smärta för att vi inte är tillsammans med Gud.

Lukas skriver:

- Många av Israels barn ska han omvända till Herren deras Gud. Han ska gå före honom i Elias ande och kraft, för att vända fädernas hjärtan till barnen och ge de trotsiga ett rättfärdigt sinne och skaffa åt Herren ett folk som är berett" (Luk 1:16-17).

Vem skulle göra det här arbetet så att många omvände sig? Det är den helige Ande som utför det. Men hur arbetar den helige Ande? Han arbetar genom vårt samvete. Men inte genom ett samvete som är förmörkat av influenser från världen, utan genom ett samvete som är helgat genom den dagliga gemenskapen med Herren Jesus. Mindre av världen, mera av Jesus och hans Ord.

Allt slutar och allt börjar kring gemenskapen med Herren Jesus Kristus. Vi är kristna för att vi följer Jesus. Det är ju självklart!

Att leva med Kristus är ingen teori. Det är något vi inte lever bara för att slippa ha dåligt samvete. Det är ett praktiskt liv. Ett liv i bön och i oavbruten gemenskap med Gud. Bedja, studera, utforska vad Gud vill. Predika hans budskap. Det här är en varning till oss som väntar Jesus, att inte förlora hoppet genom att korrumpas i den här världen. Jesus kommer snart, och vi ser allt mer hur mörkret sänker sig. Det finns bara en väg och Jesus är den vägen.

Tack vår Fader i himmelen. Vi tackar för ditt Ord. Tack för din helige Ande. Tack för att du vill frälsa och har en plan för oss. Hjälp oss att se och förstå klart allt som kommer från dig. Bered väg för oss Herre så vi kan komma till dig och ta emot dig. Öppna våra ögon och våra öron. Hjälp oss Herre, med din helige Ande. Hjälp oss Herre att stanna upp i vårt liv och söka dig mer och leva mer i enlighet med din vilja. I Jesu namn. Amen. ■

Glädjebudbärarens steg

Församlingens telefon ringde och en man frågade på engelska om vi hade möjlighet att ta emot elva nattgäster. Vi undrade vilken dag gästerna ville komma. - Vi är i Stockholm nu och evangeliserar och har ingenstans att ta vägen. Kan vi komma till er?

Det visade sig vara en grupp lärare och elever från Israel College Bible School bestående av frälsta judar och araber. Snabbt ordnade vi sängplatser för våra israeliska vänner som sedan tillbringade hela helgen tillsammans med församlingen. Det blev en oförglömlig helg med inspirerande sång, vittnesbörd och systerkongemenskap.

I det här numret av Midnattsropet publicerar vi en appell av den judiske brodern Moti Vaknin från lördagskvällens möte. I nästa nummer återkommer vi med ett mer utförligt vittnesbörd där Moti berättar om sin väg till frälsning.

Appell av Moti Vaknin

Jag vill läsa en underbar vers från Jesaja 52. Den här versen är ett signum i mitt hjärta och för mina fötter:

- Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens steg när han kommer över bergen och förkunnar frid, bär fram goda nyheter och förkunnar frälsning och säger till Sion: "Din Gud är kung!" Hör, dina väktare ropar med hög röst, de jublar tillsammans, för de ska med egna ögon få se Herren vända tillbaka till Sion. Brist ut i jubel tillsammans, ni Jerusalems ruiner, för Herren tröstar sitt folk, han återlöser Jerusalem (Jes 52:7-9).

Jag önskar att ni alla ser på era fötter när ni förkunnar evangelium, och ser till att era fötter är vackra – inte i människors ögon, men i Guds ögon. För det är han som ska styra våra steg.

Hela Jesajas bok är en fantastisk bok. Du känner säkert till Jesaja 53, den kända sången om den lidande tjänaren. Den är centrum i bibeln och i vår tro. Endast genom detta är vi frälsta. Det spelar ingen roll vilken kultur du kommer ifrån; vad du är, var du bor, vilket språk du talar, hur du ser ut. Det som är viktigt i vårt liv, är evangelium.

Tack Jesus Kristus att du

öppnade ditt hjärta, ditt hem, dina händer och att du täcker oss med ditt blod. Tack för att endast genom dig kan vi bli systrar och bröder och åtnjuta det rike du har gett oss. Vi lägger ner våra liv inför korset och förstår hur viktigt det är att följa dig och förstå hur underbar du är. Vi har inte förtjänat detta, Fader, vi förtjänade det inte. Vi är syndare och vi har inget inför dig, bara vår tro. Tack för att du gav oss din Son, din ende son för att ge oss frid och ge

oss frälsning och ta oss upp från graven. Jag ber i Jesu namn, vår mäktige Messias som dog för våra synder. Vi ber att människor i detta land ska förstå dig och lära känna dig. Att alla som bor i detta land ska förstå hur viktigt det är att tro och komma och följa dig varifrån de än kommer. Jag ber att flera kommer till skördarbetet och predikar evangelium på gatorna och att de vi vunnit får vinna andra för dig. Jag ber i Jesu namn. Amen. ■

Stormvarning

Text Emanuel Johansson

Just i början av det här året drabbades vi på Åland av den kraftigaste stormen på över 100 år.

Under natten gick strömmen och överallt på hela ön gav träden vika och la sig över vägar, hus och ledningar. På morgonen var knappt några vägar farbara, mobiltelefonnätet och det fasta telefonnätet låg nere. Till och med radiomasterna var ur funktion, så information var svår att nå fram med. Någon gång mitt på dan var radion åter igång och de stora vägarna var uppröjda, men elektriciteten var på flera håll inte igång på flera veckor, flera butiker fick slänga stora mängder mat som blev förstörd under de strömlösa dagarna. För skogsägarna var det ett hårt slag, beräkningar säger att upp emot en tiondel av hela fasta Ålands skog blåste omkull den där natten.

Det här är en händelse som man inte glömmer. Ena kvällen var det fest och glädje och plötsligt förändrades bilden dramatiskt. Det påminner om det Paulus skriver till Tessalonikerna:

- Ni vet själva mycket väl att Herrens dag kommer som en tjuv om natten. När folk säger: "Fred och trygghet", då drabbas de av undergång lika plötsligt som smärtan kommer över en kvinna som skall föda, och de slipper inte undan.

Vi lever i den yttersta tiden. Bibelns undervisning gör det klart för oss att stora och omvälvande saker ska gå över jorden och att detta ska intensifieras inför Jesu andra tillkommelse.

I vår tid är det mycket som signalerar en ökad spänning. Tonen mellan vår tids makthavare är sådan att man anar att vad som helst kan hända mycket plötsligt. Gång på gång hör vi hot och vapenskrammel. Detta sker mot den bakgrund vi har från kriget i Syrien där Ryssland, Iran och Turkiet rört sig åt ett håll, medan USA och väst åt ett annat. Samtidigt förstår vi att världens terrorbalans ändrats när vi följer utvecklingen i Kina och dess relation med Väst och framför allt USA.

Den östliga stormakten har en tydlig strategi att expandera och öka sitt inflytande i världen. En inriktning som resulterat i finansiering av jättelika infrastrukturprojekt i många länder genom vilka Kina nu till exempel äger ca 10 procent av Europas alla hamnar. Samtidigt byggs den militära kapaciteten upp. USA vars ekonomi svajar har tappat

sin särställning bland supermakterna i världen. Hur länge kommer terrorbalansen hålla?

Den ökade spänningen sker samtidigt som den tekniska utvecklingen går med ett rasande tempo.

Utan teknikens hjälp kan vi varken kommunicera, köpa eller sälja, resa, hålla värmen eller laga mat. Vårt samhälle är på det viset mer sårbart än någonsin tidigare.

För den som tror på Jesus finns ett hopp om en underbar framtid tillsammans med fridsfursten från Golgata. Jesu tillkommelse ger ett perspektiv som gör att vi mitt i allt kan lyfta vårt huvud och se längre. Men bibelns undervisning om Jesu tillkommelse låter oss också förstå att allt det som byggs upp här i tiden under människans förvillelse och bortvändhet från Gud inte kommer att bli byggstenar i det rike vi väntar på. Istället kommer saker och ting brytas ner och gå under. Dessa processer kommer verkligen inte endast yttra sig i abstrakta andliga avseenden utan kan ta sig mycket konkreta uttryck.

Kanske stormen helt plötsligt också drar över Sveriges land. Kanske det då inte handlar om sekundmeter och fallande träd utan något betydligt allvarligare.

Vi ska vara tacksamma för den trygghet som varit i våra länder under lång tid. Men vi får inte ta det för givet. Jag tror att vi behöver en större krismedvetenhet och inte ställa oss i raden av dem som ropar "fred och trygghet".

Vi som Guds folk behöver vara ajour med det profetiska läget i vår tid och vara beredda även när detta slår till på det mest konkreta sätt. Aposteln fortsätter sin hälsning till Tessalonikerna:

- Men vi som hör dagen till, låt oss vara nyktra, iförda tron och kärleken som pansar och hoppet om frälsning som hjälm. Ty Gud har inte bestämt oss till att drabbas av vredesdomen utan till att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus. Han har dött för oss, för att vi skall leva tillsammans med honom, vare sig vi är vakna eller insomnade. Uppmuntra därför varandra och uppbygg varandra, så som ni redan gör.

Vi har ett hopp, vi har ett hem! Vad än som sker får vi hålla oss nära Jesus och vänta på honom! ■